

Ἀριθμοῖσιν Θεολογείν

Οἱ Πυθαγορικοὶ ὄντες θεολόγοι, φιλόσοφοι, φυσιολόγοι, νομοθέται, καλλιτέχνη καὶ συγγραφεῖς, ἐφώτισαν τὴν οἰκουμένη μετὰ τὸ «φῶς τῆς γνώσεως» καὶ τῆς εὐσεβείας, δίδοντες υψηλοὺς ὀρισμούς τῆς θεολογίας, ὡς:

- ❖ «Ἐν ἀρχᾷ πάντων»¹ καὶ
- ❖ «Ἔστιν ἀγεμῶν καὶ ἄρχων ἀπάντων Θεός· εἷς ἀεὶ ἐὼν, μόνιμος, ἀκίνητος, αὐτὸς ἑαυτῷ ὅμοιος, ἕτερος τῶν ἄλλων»²

ἐπεὶ δὴ τὰ μὲν ἄλλα τοῖς ἀριθμοῖς ἐφαίνοντο τὴν φύσιν ἀφωμοιωθῆσαι πᾶσαν, οἱ δ' ἀριθμοὶ πάσης τῆς φύσεως πρῶτοι, τὰ τῶν ἀριθμῶν στοιχεῖα τῶν ὄντων στοιχεῖα πάντων ὑπέλαβον εἶναι, καὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν ἀρμονίαν εἶναι καὶ ἀριθμὸν.

Αριστοτέλης, Μετὰ τὰ Φυσικά, Bekker 985 β, 32 – 986 α, 3

Νεοελληνικὴ ἀπόδοσις: [Ἐπειδὴ τὰ πάντα ἐφαίνοντο (εἰς τοῦ Πυθαγορείου) ὡς ἐξομοιούμενα πρὸς τοὺς ἀριθμούς καὶ ἐπειδὴ ἐθεωροῦντο οἱ ἀριθμοὶ ὡς πρωταρχικοὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν φύσιν, τὰ στοιχεῖα τῶν ἀριθμῶν ἐξελαμβάνοντο ὅτι εἶναι στοιχεῖα ὅλων τῶν ὄντων καὶ ὅτι ὁλόκληρος ὁ οὐρανός ἐστίν ἀρμονία καὶ ἀριθμός].

Κατὰ τὸν Πυθαγόρα ἀρχὴ τῶν πάντων, δηλαδὴ δημιουργός, εἶναι ἡ ἀριθμητικὴ μονάς.

Τὴν ἐξελικτικὴν δημιουργίαν ἀναλαμβάνει ἡ δυάς ἢ ζεύξις.

Διὰ τῆς συνενώσεως μονάδος καὶ δυάδος γεννᾶται ἡ τριάς, ὁ πρῶτος ἀριθμός.

Εἰς τοὺς μέχρι τῆς ΤΡΙΑΔΟΣ ἀριθμούς, οἱ Πυθαγόρειοι τὸ ἐκτὸς τῆς ὕλης καθαρῶς πνευματικὸν συνεβόλιζον.

Εἰς τὸν Πυθαγορισμὸν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν ὁμολογίαν, ὁ Εἰς Θεὸς παρίσταται ἐκτὸς τῆς ὕλης ἀναρχος, αἰώνιος, ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ: ὡς ΠΑΤΗΡ ἐν τῇ μονάδι (1), μετὰ ΥἱΟΥ καὶ ΛΟΓΟΥ γεννητοῦ πρὸ τῶν αἰώνων ἐν τῇ δυάδι (2) καὶ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ αὐτογνωσίας καὶ αὐτοσυνειδησίας ἐν τῇ τριάδι (3). Μία Θεότης εἰς τρεῖς υποστάσεις ἢ ἐκφάνσεις τῆς ἐνιαίας θείας φύσεως.

Οἱ ἐν τῇ τριάδι ἀριθμοὶ 2 καὶ 3 εἰς τὴν μονάδα ἀνήκουν καὶ ἐν αὐτῇ νοοῦνται ὡς παράγωγα αὐτῆς καὶ μόνης.

Ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ τετράς τυγχάνει ἀπαύγασμα τῆς δυάδος (2²), ἐπεταί ὅτι ἡ κοσμικὴ δημιουργία εἶναι ἔργον τοῦ δευτέρου ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ τοῦ ΛΟΓΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο –τοῦ αἰδίου ΛΟΓΟΥ, ὅστις κενώσας

¹ Φιλόλαος ἐν Ἰαμβλίχου «Εἰς Νικομάχου ἀριθμητικὴν εἰσαγωγήν».

² Ανατόλιος εἰς τὰ περὶ δεκάδος.

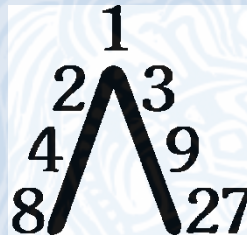
εαυτόν εν χρόνω, σαρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν, τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, διά την ημών σωτηρίαν.

Αι πλείσται θεολογικά πεποιθήσεις και δοξασίαι των πυθαγορείων, αποτελούν διατύπωσιν των αιωνίων αληθειών, όσας έφευρεν η παλαιά θρησκευτική παράδοσις του ανθρώπινου γένους μέχρι της εποχής των, όπως:

- ❖ τα περί ΕΝΟΣ ΘΕΟΥ Δημιουργού
  - ❖ τα περί ΤΡΙΑΔΟΣ
  - ❖ τα περί αθανασίας της ψυχής (6), συνεργεία Λόγου και Πνεύματος ($2 \times 3 = 6$)³.
- Εις τον Πλατωνικόν Τίμαιον η πρώτη τριάς αποτελείται από το ταύτον (1), το θάτερον (2) και την ούσίαν (3).

Εις το κεφάλαιον “Γένεσις Ψυχής Κόσμου” (Τίμαιος, 35α1-36β6)» ο Θεός δια των αριθμών 1 2 3 4 9 8 27 δημιουργεί την Ψυχήν του Κόσμου δια δύο μαθηματικών διαδικασιών:

την γραμμικήν 1 2 3 4 9 8 27
και την λαβδοειδή

Εκ της γραμμικής διαδικασίας προκύπτει ότι το Άγιον Πνεύμα εκπορεύεται εκ του Πατρός και του Υιού (filioque) ή εκ του Πατρός δια του Υιού (per filio). Εκ της λαβδοειδούς διαδικασίας προκύπτει ότι το Άγιον Πνεύμα εκπορεύεται εκ του Πατρός και μόνον.

Ενθυμηθείτε, σας παρακαλώ, το Μέγα Σχίσμα των Εκκλησιών, το διαιρέσαν το έτος 1054 τον Χριστιανισμόν εις Δυτικόν Καθολικισμόν και Ανατολικήν Ορθοδοξίαν επί Πάπα Ρώμης του Λέοντος Θ' και Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως του Μιχαήλ Α' του Κηρουλαρίου.

Σας ευχαριστώ για την προσοχήν σας.

³ Τω λόγω του Θεού οι ουρανοί εστερεώθησαν και τω Πνεύματι του στόματος αυτού πάσα η δύναμις αυτών» (Ψαλμωδός).